

[Vagn Bro.]

meget vigtige Punkter har taget Hensyn til Resultaterne af det Arbejde, vi udrettede i sidste Rigsdagssamling, hvor vi jo næsten havde faaet Udvalgsarbejdet bragt til Ende, saa opfatter jeg ogsaa dette Forslag som et velegnet Forhandlingsgrundlag til videre Drøftelse. Da Ministeren endvidere i sin Forelæggelsestale Gang paa Gang udtalte sin Forhandlingsvillighed under den kommende Behandling af denne store, jeg tør jo nok sige ikke politiske Sag, saa maa man ogsaa kunne haabe, at Resultatet vil blive godt. Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (L. D. Rasmussen) sagde, at han ønskede en hurtig Behandling, og det kan jeg i og for sig heller ikke have noget imod, men Behandlingen maa paa den anden Side ogsaa være præget af en tilsvarende stærk Grønhed, da det jo ikke kan nægtes, at Forslaget paa adskillige Punkter er et andet end det, vi drøftede sidste Gang, saaledes at en Del af de Punkter, der er medtaget nu, ikke var taget med sidste Gang. Men jeg skal paa mit Partis Vegne ogsaa give Tilslutning til, at vi faar en nogenledes hurtig Behandling.

Jeg skal heller ikke ved denne Lejlighed — da jeg som sagt maa erkende, at vi har haft Generaldebat om Straffeloven flere Gange — fortabe mig i Udtalelser angaaende Principperne. Afdøde Professor Torps Værk præger jo samtlige Afsnit. Nogle af hans Synspunkter maa jeg forkaste som værende efter min Mening for opportunistisk-humanistiske, men et udmærket Arbejde har han øvet paa dette Punkt, og derfor vil jeg ogsaa som hørende til et af de sidste Hold, han underviste paa Universitetet, have Lov til ved denne Lejlighed, nu efter hans pludselige Død, at være med til at hædre hans Minde. Jeg tror ogsaa, at mange af de Tanker, han har kæmpet saa stærkt for, vil finde Udtryk i den kommende Lov.

Maa jeg derefter, inden jeg gaar over til en kort Omtale af selve Forslaget og de Punkter deri, hvor jeg enten maa stille mig tvivlende eller gaa imod, faa Lov til at omtale to Punkter i Justitsministerens Forelæggelsestale, eet Punkt, hvor jeg kan yde Ministeren min fulde Tilslutning, og et andet Punkt, hvor jeg stiller mig noget mere tvivlende. Det Punkt, hvor jeg kan slutte mig til Ministeren, er med Henblik paa hans Henvendelse til Radioavisen og den danske Presse om at være forsigtig med alt for mange Udsendelser vedrørende dømte og benaadede; ikke saa meget af Hensyn til de dømte — og da efter min

Mening navnlig ikke til dem, der er dømt for Voldsforbrydelser og Sædelighedsforbrydelser — som af Hensyn til de benaadede og betinget dømte, men da navnlig efter min Mening af Hensyn til Slægt og andre paarørende. Jeg kan derfor ogsaa ganske slutte mig til det Cirkulære, som nylig er fremsendt til en Række Myndigheder her i Landet, og som gaar ud paa at forbyde, at man meddeler Benaadninger og Løsladelser fra Straffeanstalter og Arresthuse, Æresoprejsning o. s. v. Der er ogsaa taget med Frafald og Tiltale, og jeg skal heller ikke bestride, at det i de maaske fleste Tilfælde vil være rigtigt ikke at publicere dette, men jeg skulde dog mene, at det i visse Tilfælde kunne indeholde et mildnende Moment for den paagældende, der altsaa har været under den offentlige Forundersøgelse, om det netop af den Myndighed, der i sidste Instans har Afgørelsen, bliver kundgjort for Offentligheden, at her er der sket Frafald af Tiltale. Jeg erkender, at paa mange Punkter vil det ikke være nødvendigt eller rimeligt, men her er der dog altsaa et Omraade, hvor der maaske kunde gøres en Undtagelse. Ellers stemmer dette Princip: I størst mulig Grad at skaane de udenforstaaende, ganske med det Synspunkt, som jeg og mit Parti slutter os til, og vi har gjort os til Talsmænd derfor allerede under Behandlingen af Retsplejeloven. Jeg skal ikke komme ind paa dette her; jeg ønsker straks at føje til, at det er ikke for paa noget Punkt at vende os mod det rigtige i Offentlighedsprincippet; men vi mener stadig, at her er Punkter, hvor man meget vel, navnlig med en uddannet Forsvarsstab, der jo altid er i Stand til, selv om Retsmødet i visse Tilfælde skal være lukket, at gribe ind, at gøre Undtagelser fra dette strenge Offentlighedsprincip, som jeg ved af Erfaring adskillige Gange har medført meget ondt for ganske uskyldig Slægt og paarørende. Men jeg slutter mig for øvrigt til den højtærede Ministers Udtalelser i den Henseende.

Det andet mere almindelige Omraade, Ministeren var inde paa, foranlediget af det sørgelige Lystmord, der har fundet Sted, men hvor jeg ikke ganske kan slutte mig til den højtærede Minister, var Ministerens stærke Dragen til Felts imod, hvad han kaldte Ordningen af 1866 med en Masse Skuffer med Udskrift: den og den Forbrydelse — man trækker Skuffen ud, og saa finder man deri de Straffe angivne, som skal være Følgen af disse Forbrydelser. Nej, siger Ministeren, det er Forbryderen, der skal straffes; det er det forbryderisk